

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mandzákom, Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 25/2016 a jeho uznesením z 26. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 25/2016 a jeho uznesením z 26. októbra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako zástupca verejnosti zúčastnil verejného zasadnutia v trestnej veci vedenej najvyšším (dovolacím) súdom pod sp. zn. 2 TdoV 11/2015 konaného 6. júna 2016, pričom potom, ako bol predsedom vo veci konajúceho senátu upozornený na nevhodnosť svojho správania („vykrikoval“, pozn.), ktorým rušil priebeh verejného zasadnutia, a súčasne bol upozornený na možnosť uloženia poriadkovej pokuty, mu predseda senátu najvyššieho súdu po neuposlúchnutí tejto výzvy uznesením sp. zn. 2 TdoV 11/2015 zo 6. júna 2016 uložil poriadkovú pokutu v sume 1 500 €, pričom „... *výška pokuty bola určená s prihliadnutím k tomu, že menovaný sa takto správal opakovane...*“, keďže aj 6. mája 2016 „... *maril otvorenie verejného zasadnutia, tým, že hneď po vstupe do pojednávacej miestnosti, pred ktorou je poučenie, ako sa má správať, vyhotovoval obrazový záznam, vrátane päťčlenného senátu, predstúpil pre senát a vykrikoval urážlivé výrazy na jeho adresu...*“. V zmysle poučenia v označenom uznesení sťažovateľ podal proti nemu sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 25/2016 z 26. októbra 2016 zamietnutá z dôvodu jej neprípustnosti.

3. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že z „... *výrokovej časti nebol zrejmý skutok, za ktorý sa poriadková pokuta ukladá (len z odôvodnenia možno dovodiť, že sa jednalo o uloženie poriadkovej pokuty za skutok, ktorý sa odohral na verejnom zasadnutí dňa 06.06.2016)*“. Sťažovateľ tiež namieta, že neboli spoľahlivo preukázané dôvody, pre ktoré mu bola uložená poriadková pokuta, ako aj to, že je neprijateľné, aby v podmienkach právneho štátu neexistoval v systéme všeobecného súdnictva inštitút umožňujúci preskúmanie rozhodnutia o uložení mu poriadkovej pokuty predsedom senátu v dovolacom konaní, kvôli neexistencii ktorého mal najvyšší súd jeho sťažnosť proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty ako neprípustnú zamietnuť, čo je podľa sťažovateľa v príkrom rozpore s princípmi spravodlivého procesu, ako aj v rozpore s právom na účinný prostriedok nápravy. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal

na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky v zmysle ktorej „*Kdyby Ústavní soud akceptoval praxi obecných soudů, která proti usnesení o uložení pořádkové pokuty soudem odvolacím odvolání ani dovolání nepřipouští, zůstala by jediným prostředkem nápravy takového usnesení ústavní stížnost. Je-li však ukládání pořádkových pokut včetně jejich výše na volném uvážení předsedy senátu, který ve věci jedná (samozřejmě za dodržení podmínek ust. § 53 odst. 1 o. s. ř.), Ústavní soud by se dostal do pozice odvolací instance, ačkoli další instancí v systému všeobecného soudnictví není a nemůže být.*“.

4. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol: „*V danom prípade vlastne všeobecný súd rozhodol, že jediným prostriedkom nápravy by mala byť ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR, čo znamená to, že Ústavný súd SR by mal mať postavenie sťažnostného súdu, ktorý by mal inter alia preskúmať i voľnú úvahu predsedu dovolacieho senátu o výške uloženej pokuty. Takýto výklad nie je možné pripustiť, keďže Ústavný súd SR nie je v sústave všeobecného súdnictva. Napadnutým uznesením bol preto sťažovateľ arbitrárnym výkladom všeobecného súdu pozbavený práva na prístup k súdu, keďže súd sa vôbec nezaoberal riadnym opravným prostriedkom a to sťažnosťou podanou v zmysle ustanovení Trestného poriadku. Inými slovami povedané, touto ústavnou sťažnosťou nenapádame to, či rozhodnutie predsedu dovolacieho senátu o uložení poriadkovej pokuty bolo ústavné konformné alebo nie, ale to, že nadriadený súd nerozhodol o riadne podanej sťažnosti smerujúcej proti tomuto uzneseniu...*

Bolo preto ústavnou povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa, a nie ju odmietnuť ako neprípustnú. Navyše všeobecný súd pred prijatím takéhoto rozhodnutia neupovedomil sťažovateľa o zamýšľanom postupe o nedal mu príležitosť vyjadriť sa k takémuto postupu, a preto bolo porušené i právo na kontradiktórne súdne konanie, ktoré je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie...

... sám predseda dovolacieho senátu v uznesení o uložení poriadkovej pokuty v poučení uviedol, že sťažnosť proti tomuto uzneseniu je prípustná a teda sťažovateľ sám legitímne očakával, že o jeho sťažnosti nadriadený súd vecne rozhodne (a nie ju vyhlási za neprípustnú). ... Taktiež poznamenávame, že nadriadený súd rozhodoval v nesprávnom zložení, keďže rozhodoval ako trojčlenný senát a ten nemôže byť nadriadeným súdom päťčlenného dovolacieho senátu. Keďže všeobecný súd nerozhodol o sťažnosti sťažovateľa

(a vyhlásil ju za neprípustnú), tak v tejto ústavnej sťažnosti neuvádzame právnu argumentáciu týkajúcu sa vecnej nesprávnosti uznesenia o uložení poriadkovej pokuty.“

5. Okrem uvedeného sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že k porušeniu jeho práv došlo aj v príčinnej súvislosti s postupom najvyššieho súdu, a to tým, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do spisu vo veci sp. zn. 2 TdoV 11/2015 v súvislosti s účasťou na verejnom zasadnutí, na ktorom mu bola uložená poriadková pokuta, pričom mal záujem nahliadnuť do zápisníc z verejného zasadnutia konaného 6. mája 2016 a 6. júna 2016, ale bol mu sprístupnený iba zberný spis vo veci sp. zn. 3 Tost 25/2016, ktorý tieto zápisnice neobsahoval, pričom podľa sťažovateľa v dôsledku takéhoto postupu mu bola odňatá možnosť „... efektívne realizovať svoje procesné práva nahliadnutím do spisu v takom rozsahu, ktoré súviselo s uložením poriadkovej pokuty“.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3 Tost/25/2016 zo dňa 26.10.2016 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom, ktorým neumožnil sťažovateľovi nahliadnuť do súdneho spisu, spis. zn. 3 Tost/25/2016 v časti zápisnice z verejného zasadnutia zo dňa 06.05.2016, spis. zn. 2 TdoV 11/2015 a zápisnice z verejného zasadnutia zo dňa 06.06.2016, v súvislosti s jeho sťažnosťou proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 TdoV 11/2015 zo dňa 06.06.2016 o uložení poriadkovej pokuty, o ktorej konal a rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 25/2016, porušil jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

3. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 3 Tost/25/2016 zo dňa 26.10.2016; a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDACTED] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárii Mandzák a spol., s r.o. “

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. V súvislosti so sťažovateľom napádaným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného

súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

10. Najvyšší súd svoje uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku... Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni - táto zákonná formulácia označuje súd konajúci a rozhodujúci v prvom stupni (vecná príslušnosť), na rozdiel od odvolacieho, resp. nadriadeného súdu a dovolacieho súdu, teda súdov rozhodujúcich o (riadnych a mimoriadnych) opravných prostriedkoch (vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe je toto pravidlo osobitne vyjadrené v § 83 ods. 1 Trestného poriadku).

Výnimky zo zásady napadnuteľnosti sťažnosťou len prvostupňových uznesení ustanovuje zákon, a to výslovne a pre konkrétne prípady, a to vo vzťahu k rozhodnutiam súdov v odsekoch 2 a 3 naposledy citovaného ustanovenia.

Podľa § 185 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu predsedu senátu odvolacieho súdu, ktorým uložil poriadkovú pokutu, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne iný senát tohto súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu.

Podľa § 185 ods. 4 Trestného poriadku proti uzneseniu odvolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne iný senát tohto súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu.

Znamená to, že taká právomoc musí byť zásadne výslovne v zákone zakotvená, a to s patričnou mierou konkrétnosti a určitosti, aby bolo už zo samotnej dikcie zákona vo všetkých podstatných rysoch zrejmé, aký by mal byť postup v prípade uloženia pokuty predsedom dovolacieho senátu.

Pokiaľ by zákonodarca mal na mysli skutočnosť, že proti poriadkovej pokute uloženej predsedom dovolacieho senátu je možné podať sťažnosť, bol by to uviedol v zákone tak, ako je to v prípade rozhodovania o väzbe (§ 83 ods. 1 Trestného poriadku a v nadväznosti na toto ustanovenie v § 185 ods. 4 Trestného poriadku).

Inštitút väzby je v porovnaní s uložením poriadkovej pokuty dôležitejší, pretože zasahuje do osobnej slobody jednotlivca a zákon tu sťažnosť pripúšťa len pri vzatí do väzby len odvolacím, nie dovolacím súdom (pri rozhodovaní dovolacieho súdu podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku).

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Uzurpácia pôsobnosti nad rámec zákona by bola hrubým porušením tohto ustanovenia, ktoré tvorí jeden zo základných postulátov právneho štátu a tvorí deliacu líniu medzi verejným a súkromným právom.

Z obsahu zápisnice z verejného zasadnutia vyplýva, že predseda senátu nesprávne poučil [REDAKOVANÉ], že proti uzneseniu o pokute môže podať sťažnosť. K tomu najvyšší súd poznamenáva, že aj keď bolo dané nesprávne poučenie, súd musí postupovať podľa zákona a nemôže priznať sťažovateľovi viac práv ako mu zo zákona patrí. Len opačný prípad, t. z., že poučenie by nepripúšťalo opravný prostriedok tam, kde by mal byť, by bolo porušením práv občana.

Reparovať nesprávne poučenie možno len v prípade poučenia o dlhšej než zákonom ustanovenej lehote, a to podľa § 193 ods. 2 Trestného poriadku (podľa tohto ustanovenia ako oneskorenú nemožno zamietnuť sťažnosť, ktorú oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa spravovala nesprávnym poučením, ktoré jej bolo dané pri oznámení uznesenia).

Absencia prieskumného oprávnenia je však absolútna, nesprávne poučenie na nej nič nemení.

Za takéhoto stavu je potrebné konštatovať, že sťažnosť proti uzneseniu predsedu senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo V/11/2015, nie je prípustná. V princípe niet ani nadriadeného súdu, ktorý by o takejto sťažnosti rozhodol, najvyšší súd (iný senát než dovolací senát, ktorého predseda pokutu uložil) však o neprípustnosti sťažnosti rozhodol uznesením v analogickom postavení, aké zodpovedá situácii popísanej

v § 185 ods. 3 Trestného poriadku (inak by vec predseda senátu vybavil len oznámením sťažovateľovi o neprípustnosti sťažnosti). V tejto svojej pozícii však nemohol senát, ako je uvedené vyššie, atrahovať (neoprávnene si prisvojiť) revízne oprávnenie, resp. povinnosť.

K tomu je ešte potrebné uviesť, že rozhodoval trojčlenný, nie päťčlenný senát najvyššieho súdu, aj keď pokutu uložil predseda päťčlenného dovolacieho senátu, a to v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Podľa tohto ustanovenia senát najvyššieho súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Ak rozhoduje o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu, skladá sa senát najvyššieho súdu z predsedu a zo štyroch sudcov. Predpis o konaní pred súdmi môže ustanoviť, že senát najvyššieho súdu sa skladá aj z väčšieho počtu sudcov.

Ak teda (z hľadiska vecnej podstaty) rozhoduje individuálne predseda senátu najvyššieho súdu, o opravnom prostriedku rozhoduje trojčlenný senát tohto súdu, ak rozhoduje trojčlenný senát najvyššieho súdu o opravnom prostriedku rozhoduje päťčlenný senát tohto súdu (proti rozhodnutiu päťčlenného senátu najvyššieho súdu opravný prostriedok v žiadnej procesnej situácii nie je prípustný, ak by však bol, opäť by rozhodoval päťčlenný senát).

Rozhodovanie v inom než trojčlennom senáte, do ktorého bola vec pridelená náhodným výberom (§ 51 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov) by teda znamenalo rozhodovanie iným než zákonným sudcom, resp. sudcami (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).“

11. Východiskovou premisou rozhodnutia najvyššieho súdu je konštatácia, že sťažnosť proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty je prípustná len v prípadoch, kde to zákon explicitne pripúšťa, pričom súčasne najvyšší súd zdôrazňuje, že tak to je iba v prípade uznesenia súdu, ktorý rozhoduje ako súd prvého stupňa, a tiež v prípade, keď o uložení poriadkovej pokuty rozhoduje súd odvolací, nie však súd dovolací, pričom v týchto intenciách najvyšší súd tiež kladie dôraz na skutočnosť, že takúto právnu úpravu, keď zákonodarca nepripustil možnosť podania sťažnosti aj proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty dovolacím súdom, nemožno vnímať ako akési jeho opomenutie alebo zákonnú medzeru, pričom v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že aj napriek tomu, že pri

rozhodnutí o väzbe dovolacím súdom ide o oveľa zásadnejší zásah do práv obvineného ako je to pri uložení poriadkovej pokuty, tak aj napriek tomu, ani v tomto prípade (rozhodovania o väzbe dovolacím súdom) zákonodarca nepripúšťa možnosť podania sťažnosti. Uvedené však neznamená, že rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty môže byť svojvoľne a neodôvodnené, práve naopak, aj pre toto rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty musia byť splnené zákonné limity, a to že osoba, ktorej bola poriadková pokuta uložená, sa správala nevhodným spôsobom, ktorým bol rušený priebeh a dôstojnosť pojednávania (verejného zasadnutia), a to opakovane aj po predchádzajúcom upozornení na jeho nevhodnosť, ako aj a po predchádzajúcom upozornení, že v prípade opakovania sa takéhoto nevhodného správania bude uložená poriadková pokuta.

12. Zo zápisnice z verejného zasadnutia konaného 6. júna 2016 vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Tdo V 11/2015, ako aj z uznesenia sp. zn. 2 Tdo V 11/2015 zo 6. júna 2016, ktoré si ústavný súd vyžiadal od najvyššieho súdu, vyplýva, že sťažovateľ bol vopred, t. j. pred uložení mu poriadkovej pokuty, upozornený na nevhodné jeho správanie, ako aj na možnosť uloženia poriadkovej pokuty z tohto dôvodu v prípade jeho opakovania, takže tým boli naplnené všetky zákonné predpoklady na jej uloženie.

13. V súvislosti s početnosťou senátu rozhodujúceho o sťažnosti sťažovateľa najvyšší súd jasne poukázal na skutočnosť, že v danom prípade o uložení poriadkovej pokuty nerozhodol senát, ale išlo o individuálne rozhodnutie predsedu senátu dovolacieho súdu, preto postačovalo, aby vo veci sťažnosti rozhodol trojčlenný, a nie päťčlenný senát, ako sa tohto domáhal sťažovateľ.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Uvedené závery najvyššieho súdu možno považovať za logické, ústavne udržateľné, neodporujúce aplikovanej právnej úprave a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a postupu najvyššieho súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017